

JOSÉ VRIENS

Net als in de film

deel 1

Familieroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Het was zo onwerkelijk. Marit kon niet bevatten dat dit echt gebeurde. Dat ze vandaag echt haar moeder hier moest achterlaten. Een nare droom, een nachtmerrie. Dat kon niet anders. Lea Laverne was pas zesenvieftig jaar. Hoe kon het dan dat ze hier bij haar crematie was? Absurd. Het moest wel een nachtmerrie zijn. Toch zat ze hier vooraan op de bank met opa en oma Laverne aan haar zijde. Marit wierp een steelse blik op de mensen aan haar andere kant. Oom Hannes en tante Penny met hun kinderen Son-dra en Dianne. Iedereen keek ernstig en be-droefd. Oma hilde zacht en opa streelde in een onbeholpen gebaar haar hand. De vrouw van de begrafenisonderneming, die Marit de afgelopen dagen had begeleid en geholpen om de crematie van haar moeder voor te bereiden, stond achter de kathedraal en vertelde met gepast zachte stem iets over de dierbare overledene.

De woorden gingen langs Marit heen.

Dierbaar was ze inderdaad geweest. Heel erg dierbaar en geliefd bij haar dochter, familie en vrienden. Marit zou haar vreselijk gaan missen. Het had niet zo snel mogen gaan. Een

hersensbloeding op zesenvestigjarige leeftijd. Wie verzon zoiets? Het was veel te jong. Te snel ook. Ze had niet eens de kans gekregen om afscheid van haar moeder te nemen, om aan het idee te wennen dat ze er niet meer zou zijn.

Zonder enige waarschuwing vooraf zakte haar moeder vorige week op de stoep, op weg van haar werk naar huis, in elkaar. Marit werd door de politie gebeld dat haar moeder in het ziekenhuis lag. Ze moest met het ergste rekening houden, werd er gezegd. Eerst had ze nog gedacht aan een afschuwelijk ongeluk, maar al snel werd duidelijk dat haar moeder een hersensbloeding had gekregen. Een ernstige. Ze lag in coma en het was zeer de vraag of ze daaruit zou komen.

Marit had haar grootouders gewaarschuwd. Zij en Hannes, de broer van haar moeder, waren haar enige familie. Een paar dagen en nachten lang had Marit aan het bed van haar moeder gezeten, gewaakt, tegen haar gepraat en gezongen. Ze had hele stukken voorgelezen uit het boek waarin haar moeder op dat moment bezig was. Het mocht helaas niet baten. Ze kwam niet meer bij uit de coma. Op het moment dat die gevreesde langgerekte piep uit een van de kastjes achter het bed klonk, had Marit gewe-

ten dat het voorbij was.

Haar moeder was dood. Gestorven aan iets wat niemand had kunnen voorkomen, wat niemand had aan zien komen.

Een dag voor die hersenbloeding hadden ze nog zeker een halfuur met elkaar aan de telefoon gezeten omdat haar moeder iets leuks wilde vertellen wat ze die dag had meegemaakt op haar werk. Dat was het laatste wat er tussen hen was besproken. Het verhaal over die taxi-chauffeur die tot drie keer toe naar binnen ging in het verzorgingstehuis waar haar moeder had gewerkt, om een passagier op te halen. Pas bij de derde keer reageerde de man die hij moest ophalen. Tot twee keer toe had deze man zijn hoofd geschud bij het horen van zijn naam. Nee, hij was niet meneer Jongenelen, die was nog boven.

Ze hadden er samen om gelachen. Zo had haar moeder steeds van die grappige verhalen gehad. Je maakte wat mee als receptioniste in een verzorgingstehuis. Ook dat was nu voorbij.

Tersluiks keek Marit over haar schouder waar de rest van de belangstellenden zat. Het was druk, erg druk. Zelfs boven op het balkon zaten mensen. Lea Laverne had dan ook vol in het leven gestaan met een druk sociaal netwerk

om haar heen. De leegte die ontstond toen haar dochter vorig jaar op zichzelf was gaan wonen, had zij opgevangen door lid te worden van een hardlooptroepje. Ze ging aan haar conditie werken en trainen voor de marathon van Rotterdam, had haar moeder gezegd.

Dat was nog wel het wrange van alles. Haar moeder was nooit ziek geweest, zorgde goed voor zichzelf en was zeker niet te dik. Haar bloeddruk was prima. Ze liep en fietste veel en had een geweldige conditie. Toch werd zij getroffen door een hersenbloeding die haar fataal werd. Als ze was blijven leven, was ze vast en zeker zwaar gehandicapt geweest, had de arts Marit verzekerd. Alsof ze daarom blij moest zijn met het overlijden van haar moeder!

‘Marit,’ fluisterde oma haar toe, ‘wil je nog iets zeggen? Denk je dat je het kunt?’

Was het al zo ver? Was het nu al voorbij? Met de begeleidster was afgesproken dat Marit als laatste nog een kort woordje zou zeggen, de aanwezigen zou bedanken voor hun komst en hun uitnodigen voor een kop koffie in de aula.

Marit knikte en stond op. Ze had een tekst voorbereid. Het zou haar vast wel lukken die op te lezen zonder in tranen uit te barsten. De afgelopen dagen had ze al meer dan genoeg ge-

huild, waarschijnlijk had ze niet eens tranen meer.

Marit vertelde iets over haar leven met haar moeder. Over haar doorzettingsvermogen, haar wil om zelf voor haar dochtertje te zorgen ondanks dat ze er alleen voor stond. De kracht en liefde die ze had ontvangen van haar moeder.

‘Ze had nog veel langer bij ons willen blijven, dat weet ik zeker. Helaas liep het dit keer iets anders en moest ze de regie uit handen geven. Mama, ik ga je vreselijk missen, je aandacht, je lieve woordjes, je verstandige en terechte opmerkingen als ik weer eens iets stoms doe, maar weet dat je bij iedere stap van mijn leven in mijn hart zult zijn.’ Tranen stonden in haar ogen bij die laatste woorden. Marit moest een flinke brok wegslikken voordat ze verder kon gaan.

Al die tijd had ze niet opgekeken naar de mensen in de zaal. Pas aan het einde van haar verhaal, nadat ze iedereen had bedankt voor hun aanwezigheid en uitnodigde om samen met hen koffie te drinken, deed ze dat wel.

Op dat moment zag Marit hem staan. Helemaal achteraan, boven op het balkon, iets weggedoken achter een paar andere mensen. Hij had zijn best gedaan onherkenbaar te zijn met

de zonnebril die hij droeg en de capuchon die hij over zijn hoofd had getrokken. Toch herkende Marit hem vrijwel direct. Hem zou ze overal herkennen, wat voor vermomming hij ook droeg. Ze had hem nog nooit in levende lijve gezien, maar haar plakboeken zaten vol met artikelen die over hem gingen en foto's die in kranten en tijdschriften hadden gestaan. Marit bewaarde alles wat ze over hem tegenkwam, en printte de stukjes die ze op internet vond.

De laatste woorden die ze had willen zeggen bleven in haar keel steken, starend naar hem die ze al lang kende maar nog nooit had ontmoet.

‘Marit, gaat het?’ vroeg de begeleidster op zachte toon.

Hannes stond op, liep naar Marit toe en nam haar bij de arm. ‘Je hebt het geweldig gedaan. We moeten nu nog even blijven zitten tot iedereen afscheid van Lea heeft genomen. Houd je het nog vol?’

Marit knikte stom en liet zich door haar oom naar haar plaats begeleiden. Natuurlijk hield ze het vol. Dit was het laatste wat ze voor haar moeder kon doen. Zelfs die man die volgens het geboorteregister haar vader was, kon haar daar niet vanaf houden.

‘Wat gebeurde er daarstraks?’ wilde oma weten.

Oma Laverne liet zich niet voor de gek houden. Ze zag vast het verschil wel of haar kleindochter door verdriet overmand werd of dat ze schrok van iets of iemand die ze had gezien.

‘Hij was er ook.’ Marit hoefde geen naam te noemen, oma wist zo ook wel over wie ze het had.

Ze keek speurend de zaal rond of ze hém ook ergens kon ontdekken.

‘Doe geen moeite, oma, hij is allang weer verdwenen. U denkt toch niet dat hij het risico neemt herkend te worden door iemand.’ Daarnaast was hij wel de laatste persoon die ze wilde spreken vandaag, of de dagen die komen gingen. Hij had niets met haar moeder te maken. Niet meer. Hij had een kans gehad en die voorbij laten gaan.

‘Hoe weet hij het eigenlijk van mama?’ vroeg Marit. ‘Hebt u hem een kaart gestuurd?’

‘Absoluut niet. Je moeder zou dat niet hebben gewild, maar hij leest vast ook kranten.’

‘Kranten uit onze regio? Dat kan ik me niet voorstellen. Hij woont toch ergens in de buurt van Amsterdam? Overlijdensberichten uit onze

krant komen daar vast niet in de nieuwsbladen terecht.'

'Ik heb geen idee, liefje. Misschien via internet, of iemand houdt hem op de hoogte van wat er met jou en je moeder gebeurt.'

Dat kon Marit zich net zo min voorstellen. Hij had zich nooit iets van hen aangetrokken. Het was jaren geleden dat ze zelfs maar een kaartje voor haar verjaardag van hem had gekregen. Toch moest iemand hem hebben verteld dat zijn vroegere vriendin was overleden. De moeder van zijn dochter. Zijn enige kind, voor zover Marit wist.

Meer tijd om daar een gedachte aan te besteden, kreeg Marit niet. De stroom mensen die hun condoleances wilden overbrengen, begon op gang te komen. Er moesten handen worden geschud, bedankt, een paar korte woorden gezegd worden tegen goede vrienden en bekenden.

Doodmoe liet Marit zich die avond op de bank in haar eigen flatje zakken. De afgelopen dagen was ze hier slechts geweest om schone kleren te pakken en de kat eten te geven. Ze had haar grootouders ervan kunnen overtuigen dat het goed met haar ging en dat ze het niet erg vond

om naar huis te gaan en daar alleen te zijn.

Het was een lange emotionele dag geweest. Haar moeder was er niet meer, ze was gecremeerd. Of dat daadwerkelijk vandaag was gebeurd, wist Marit niet. Dat wilde ze ook niet weten, niet eens aan denken.

Over zes weken zouden ze de as krijgen, dan konden ze die verstrooien op een lievelingsplekje van haar moeder. In het bos waar ze vaak samen hadden gewandeld en waar ze hardliep. Marit wist absoluut zeker dat haar moeder dat prettig zou vinden. Oma en opa lieten dat gelukkig aan haar over. Ze was oud en wijs genoeg om daar een beslissende stem in te hebben, vonden haar grootouders.

Oud genoeg voelde Marit zich op dit moment absoluut niet. Vijfentwintig was ze pas en nu al ouderloos. Ze had haar moeder niet zo jong al willen missen. Er zouden nog zo veel bijzondere dingen komen die Marit met haar had willen delen. Hun band was altijd goed geweest en sinds haar achttiende waren ze op gelijke voet met elkaar omgegaan. Meer als vriendinnen dan als moeder en dochter.

Doodle, de grote wit met bruin en rood gevlekte poes van Marit, liep naar de bank. Ze sprong op haar schoot.